

Roth László És Roth István

Ez én vagyok az öcsémmel [Roth Istvánnal]. A felvétel 1935-ben készült, Ungváron. Emlékszem, hogy épp ebédelni mentünk Pistával, amikor találkoztunk egy barátunkkal, aki akkor kapott egy új fényképezőgépet, és próbaképpen készítette ezt a felvételt.

Az iskolát 1936-ban fejeztem be. A szüleim azt szerették volna, ha folytatom a tanulmányaimat, de én a saját lábamra akartam állni. Rábeszéltem apámat, hogy segítsen elhelyezkedni a Bercsényi étteremben pincértanulóként. Dolgozni akartam, és ezzel egyidejűleg az ungvári kereskedelmi

iskolába járni. A kereskedelmi iskolában három évig tartott az oktatás. Azon a szakon, ahol a pincéreket képezték ki, az általános tárgyakon kívül még cukrászatot, hentes szakmát és szakácsmesterséget kellett tanulni.

Fölvettek dolgozni a Bercsényibe, ahol apám főpincér volt. A másik főpincér egy magyar ember volt, akit Lantosinak hívtak. Váltásban dolgoztak, reggeltől ebédig apám, aztán ebéd után estig Lantosi, a következő héten pedig fordítva, akkor apám volt az esti műszakban. Így dolgoztak a pincérek is. Mivel én tanultam, csak reggeltől ebédig dolgoztam; este csak a tapasztalt pincérek dolgoztak. Összesen húsz ember dolgozott az étteremben, ebből hat-hét volt zsidó. A szabadságom alatt mindig elutaztam valahova. 1938-ban egy barátommal, aki osztálytársam volt a kereskedelmi iskolában, két hétre elmentünk Svájcba. Körbeutaztuk Svájcot, és utána még néhány napig síeltünk egy üdülőhelyen. Nem került sokba az út, még egy pincértanuló számára is megfizethető volt.

Azon kívül, hogy pincérnek tanultam, és segítettem felszolgálni, a rangidős pincérek megbízásait is teljesítettem. Ebédelni egy kis kóser kifőzdébe jártam. Lantosi főpincér nagyon szerette a zsidó konyhát. Annak ellenére, hogy minden pincér naponta kétszer ingyen ehetett az étteremben, Lantosinak annyira ízlettek azok az ételek, amiket ebben a kis kifőzdében főztek, hogy minden nap adott pénzt, hogy hozzak neki sóletet, húsleveset maceszgombóccal vagy libasültet.

Se az öcsém, se a húgom nem tudott már tovább tanulni az általános iskola [A nyolcosztályos cseh alapiskoláról van szó. -- A szerk.] befejezése után. A magyarok bevonulása után [lásd: Kárpátalja elfoglalása], 1939-től felső- és középfokú szakképzést adó intézményekbe már nem vettek föl zsidókat. A húgom, miután befejezte az iskolát, tanonc lett egy fodrázsműhelyben. Egy év után már önállóan dolgozott. Az öcsém egy szabóhoz szegődött egy nőruha-szalomba. Herczog, a szalon tulajdonosa zsidó volt, a felesége pedig keresztény. Herczog névleg átadta a szalont a feleségének, de ugyanúgy vezette tovább, mint azelőtt [lásd: stróman]. István ügyes tanulónak bizonyult, és hamarosan már saját kuncaftjai voltak. Mindhárman jól kerestünk. Hogy mennyit keresett a húgom és az öcsém, azt nem tudom. Hazavittük a pénzt, és beleraktuk az anyám toalettasztalkáján levő dobozba. Magunknál csak egy kis költőpénzt tartottunk, a többivel anyánk gazdálkodott. Minket nem érdekelt, mire költi. A lényeg az volt, hogy otthon mindig finomat lehetett enni, mindenki jól volt öltözve, és szükség esetén otthon mindig volt elkölthető pénz. Soha nem fordult elő, hogy kölcsön kellett volna kérnünk, hogy megvehessünk valamit.

Anyám szigorúan kóser háztartást vezetett, és vigyázott rá, hogy ne vigyünk haza nem kóser élelmiszert. De házon kívül se én, se a húgom, se az öcsém nem tartottuk a kóseriséget. Egészen közel dolgoztunk egymáshoz. Ebédszünetben átszaladtam a csarnokba, ahol egy kis boltban szeletelt disznósontát és finom házikolbászt vettem magamnak és a testvéreimnek, és bevitettem nekik a munkahelyükre. Anyánk aligha hagyott volna jóvá ilyesmit, de mi hallgatólagosan megállapodtunk abban, hogy otthon nem beszélünk erről.